

Innst. 326 S

(2010–2011)

Innstilling til Stortinget fra justiskomiteen

Dokument 8:111 S (2010–2011)

Innstilling fra justiskomiteen om representantforslag fra stortingsrepresentantene Solveig Horne, Trine Skei Grande, Anders B. Werp og Kjell Ingolf Ropstad om endring av norske myndigheters håndtering av saker om barnebortføring

Til Stortinget

1. Sammendrag

Stortingsrepresentantene Solveig Horne, Trine Skei Grande, Anders B. Werp og Kjell Ingolf Ropstad fremmet 14. mars 2011 følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen gjennomføre de nødvendige tiltak som vil medføre at

- staten stanser innkreving på vegne av barnebortførere
- bidrag fra norsk forelder med foreldreansvar ikke kan disponeres av den bortførende forelder på barnets vegne, gjennom at barnebidrag settes under administrasjon av overformynderiet
- det åpnes for å beslaglegge barnebortføreres norske formue som et straffeprosessuelt tvangsmiddel
- det opprettes et råd for å samordne innsats mellom relevante myndigheter for bistand til norske foreldre som har fått barn bortført.»

2. Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Jan Bøhler, Sigvald Oppebøen Hansen, Stine Renate Håheim,

Thor Lillehovde og Tove-Lise Torve, fra Fremskrittspartiet, Hans Frode Kielland Asmyhr, Morten Ørsal Johansen, Åse Michaelsen og lederen Per Sandberg, fra Høyre, André Oktay Dahl og Anders B. Werp, fra Sosialistisk Venstreparti, Akhtar Chaudhry, og fra Senterpartiet, Jenny Klinge, viser til representantforslag fra stortingsrepresentantene Solveig Horne, Trine Skei Grande, Anders B. Werp og Kjell Ingolf Ropstad om endring av norske myndigheters håndtering av saker om barnebortføring.

Komiteen mener at det av hensyn til barnet er viktig med tilgang til effektive virkemidler som kan påskynde retur av barnet. Komiteen vil understreke kompleksiteten i disse sakene og viktigheten av et godt internasjonalt samarbeid.

Komiteen vil vise til at norske myndigheter fører en aktiv politikk for å forhindre internasjonale barnebortføringer og arbeider aktivt for å bidra til en løsning på disse vanskelige sakene. Komiteen viser til brev fra justisministeren av 8. april 2011 (vedlagt) hvor det blant annet er inntatt en oversikt over en rekke tiltak som regjeringen har satt i gang for å bedre informasjon, forebygge og arbeide for en rask håndtering og avklaring av barnebortføringssakene. Komiteen viser også til at et forslag fra Justisdepartementet om utvidet straffansvar for barnebortføring er sendt på høring.

Komiteen ønsker å understreke viktigheten av at alle foreldre som opplever barnebortføring fra Norges henvender seg til norske myndigheter. Komiteen viser også til at regjeringen har opprettet nettsiden www.barnebortforing.no, som inneholder informasjon som kan være til nytte for foreldrene.

2.1 Forslag om at bidrag fra norsk forelder med foreldreansvar ikke kan disponeres av den bortførende forelder på barnets vegne, gjennom at barnebidrag settes under administrasjon av overformynderiet og forslag om at staten stanser innkreving på vegne av barnebortførere

Komiteen deler forslagsstillernes oppfatning av at det er viktig å ta i bruk økonomiske tiltak for å gjøre barnebortføring mindre økonomisk lønnsomt, og komiteen mener at det å stanse offentlige ytelser og barnebidrag ved barnebortføring kan ha en forebyggende effekt. Komiteen viser til at Barne- og likestillingsdepartementet, i samarbeid med Arbeids- og inkluderingsdepartementet, har hatt et slikt forslag ute på høring. Forslaget fikk bred støtte, men komiteen viser til at forslaget må justeres slik at det kan tas individuelle hensyn for å ivareta menneskerettigheter og Norges forpliktelser etter FNs konvensjon om økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter, FNs barnekonvensjon og Den europeiske menneskerettskonvensjonen. Komiteen imøteser derfor lovproposisjonen som justisministeren varsler i nevnte brev til justiskomiteen av 8. april 2011.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre registrerer at regjeringspartiene nå har blitt enige i at det økonomiske aspektet har stor betydning i disse sakene, og at også regjeringspartiene omsider har begynt å se på denne problemstillingen. Disse medlemmer vil imidlertid påpeke at dette har tatt svært lang tid, og at statsråden varslet et mulig lovendringsforslag for flere år siden. Dersom det er tilfelle at et slikt forslag er under utarbeidelse, ser disse medlemmer det som svært viktig å få opp tempoet slik at endringen trer i kraft så raskt som overhodet mulig og slik at innstrammingen kan få effekt i disse sakene.

Disse medlemmer viser til at i den perioden på flere år som har gått siden regjeringen første gang fant å skulle utrede spørsmålet, har mange barn blitt bortført, og det er ikke utenkelig at økonomiske motiver har spilt en rolle i disse bortføringene.

Disse medlemmer registrerer at det ikke tas initiativ til å stoppe statlig innkreving av barnebidrag på vegne av en barnebortfører i utlandet. I tillegg til å stoppe ytelser til bortfører er dette et tiltak som vil ha stor betydning for bortføreren og er dermed et tiltak som kan virke preventivt. Disse medlemmer mener tiltaket er viktig og vil av denne grunn fremme forslaget på nytt, jf. pkt. 2.3.

2.2 Forslaget om at det åpnes for å beslaglegge barnebortføreres norske formue som et straffeprosessuelt tvangsmiddel

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, viser til justisministerens vurdering i brevet av 8. april 2011, og flertallet mener at stans av økonomiske ytelser og barnebidrag vil være et mer hensiktsmessig og effektivt virkemiddel.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre registrerer at regjeringspartiene ikke vil innføre en regel om beslaglegging av bortførers formue. Statsråden argumenterer blant annet med at dette er et alvorlig inngrep og at formuen ikke har noe med bortføringen å gjøre. Disse medlemmer vil minne om at en barnebortføring også er svært alvorlig og at man derfor ikke bør innskrenke mulighetene til bruk av preventive virkemidler. Disse medlemmer ser også at stopp i utbetaling av ytelser og stans i innkreving av bidrag er mer virkningsfullt, men mener likevel at man også bør satse på beslaglegging av eventuell formue som måtte befinne seg i Norge. På denne bakgrunn fremmes forslaget på nytt, jf. pkt. 2.3.

2.3 Forslag om at det opprettes et råd for å samordne innsats mellom relevante myndigheter for bistand til norske foreldre som har fått barn bortført

Komiteen viser til at det er Justisdepartementet som har ansvaret for håndtering av barnebortføringssaker etter Haag-konvensjonen, og at Utenriksdepartementet håndterer de sakene hvor barn er bortført til land Norge ikke har noe konvensjonssamarbeid med.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Senterpartiet, vil vise til at det allerede er etablert både et nasjonalt og et nordisk samarbeidsforum for håndtering av barnebortføringssaker. Flertallet deler derfor justisministerens vurdering av at det ikke er behov for å opprette et samordnende råd.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet og Høyre registrerer at både statsråden og regjeringspartiene henviser til nasjonalt og nordisk samarbeidsforum, samt Justisdepartementets og Utenriksdepartementets ansvarsområde i barnebortføringssaker.

Samtidig ser disse medlemmer statsrådens erkjennelse av at antallet bortføringer øker. Disse medlemmer mener derfor at organiseringen av

innsatsen mot bortføring må gjennomgås. I denne forbindelse er det viktig at de instanser som styrer økonomiske ytelser, blir en del av organet som håndterer disse sakene, slik at man i større grad får gjort noe med de økonomiske incentiver som ligger i bortføringssaker.

På denne bakgrunn fremmer disse medlemmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen gjennomføre de nødvendige tiltak som vil medføre at

- staten stanser innkreving på vegne av barnebortførere
- bidrag fra norsk forelder med foreldreansvar ikke kan disponeres av den bortførende forelder på barnets vegne, gjennom at barnebidrag settes under administrasjon av overformynderiet
- det åpnes for å beslaglegge barnebortføreres norske formue som et straffeprosessuelt tvangsmiddel
- det opprettes et råd for å samordne innsats mellom relevante myndigheter for bistand til norske foreldre som har fått barn bortført.»

3. Forslag fra mindretall

Forslag fra Fremskrittspartiet og Høyre:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen gjennomføre de nødvendige tiltak som vil medføre at

- staten stanser innkreving på vegne av barnebortførere
- bidrag fra norsk forelder med foreldreansvar ikke kan disponeres av den bortførende forelder på barnets vegne, gjennom at barnebidrag settes under administrasjon av overformynderiet
- det åpnes for å beslaglegge barnebortføreres norske formue som et straffeprosessuelt tvangsmiddel
- det opprettes et råd for å samordne innsats mellom relevante myndigheter for bistand til norske foreldre som har fått barn bortført.

4. Komiteens tilråding

Komiteen viser til representantforslaget, har for øvrig ingen merknader og råar Stortinget til å gjøre følgende

v e d t a k :

Dokument 8:111 S (2010–2011) – representantforslag fra stortingsrepresentantene Solveig Horne, Trine Skei Grande, Anders B. Werp og Kjell Ingolf Ropstad om endring av norske myndigheters håndtering av saker om barnebortføring – vedlegges protokollen.

Oslo, i justiskomiteen, den 10. mai 2011

Per Sandberg
leder

Stine Renate Håheim
ordfører

Vedlegg

Brev fra Justisdepartementet v/statsråden til justiskomiteen, datert 8. april 2011

Svar på representantforslag om endringer av norske myndigheters håndtering av barnebortføringssaker - Dokument 8:111 S (2010-2011)

Jeg viser til Justiskomiteens brev av 29.03.2011 vedlagt forslag fra stortingsrepresentantene Solveig Horne, Trine Skei Grande, Anders B. Werp og Kjell Ingolf Ropstad om endringer av norske myndigheters håndtering av barnebortføringssaker.

Flere av forslagene berører områder som hører inn under Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet og Arbeidsdepartementet, og svaret er derfor utarbeidet etter innspill derfra.

Forslagene som er fremmet er mer eller mindre likelydende med de som ble stilt i dokument nr. 8:38 (2008-2009) og dokument nr. 8:77 S (2009-2010). Jeg viser derfor til svarene til disse av 12.03.2009 og 15.04.2010, som begge følger vedlagt.

Jeg vil innledningsvis understreke at Regjeringen prioriterer arbeidet med internasjonale barnebortføringer høyt. Det nedlegges betydelig arbeidsinnsats i enkeltsaker, i arbeidet med å iverksette og utvikle nye tiltak for å fremme arbeidet med barnebortføringssaker, og i kontakt med utenlandske myndigheter og Haagkonferansens sekretariat.

Det er viktig å være bevisst at norske myndigheters jurisdiksjon opphører ved grensen, og at en i alle internasjonale barnebortføringssaker ut av Norge er avhengig av at landet barnet er bortført til forholder seg til de forpliktelsene som følger av Haagkonvensjonen om de sivile sider av internasjonal barnebortføring av 25. oktober 1980 (Haagkonvensjonen). Dessverre ser vi saker der forpliktelsene ikke overholdes. Der gjør vi gjør vårt ytterste for å påvirke vedkommende land til å følge konvensjonen. Hvorvidt denne innsatsen rent faktisk får innvirkning er imidlertid et annet spørsmål, da den avgjørende faktoren er det landet barnet er bortført til. Justisdepartementet kan selvsagt ikke påvirke utfallet av en utenlandsk rettsavgjørelse eller reise og hente bortførte barn i andre land, og det er derfor viktig å være klar over de begrensningene og problemstillingene som oppstår i et internasjonalt samarbeid når temaet er internasjonale barnebortføringssaker.

I saker der barn er bortført til land som ikke har tiltrådt Haagkonvensjonen om internasjonal barnebortføring er det desto vanskeligere for norske myndigheter, da vi nettopp ikke kan vise til den andre stats konvensjonsforpliktelser.

Tiltak

Forslagsstillerne konstaterer at de iverksatte tiltakene nevnt forrige gang Stortinget behandlet problemstillingene om barnebortføring ikke har fungert.

Det er jeg ikke enig i, og jeg ser heller ikke på hvilket grunnlag representantene kan konstatere dette. Tiltakene som ble trukket frem i svaret av 15.04.2010 var:

- Etablering av en liste over advokater med særlig kompetanse på barnebortføring
- Forslag om stans i økonomiske ytelser
- Utvidelse av straffansvaret i internasjonale barnebortføringssaker
- Vurdering av ratifikasjon av Haagkonvensjonen av 1996 om foreldreansvar og tiltak for beskyttelse av barn
- Avholdelse av et nordisk-baltisk dommerseminar om Haagkonvensjonen
- Oppfordringer til ikke-medlemsland til å tiltre Haagkonvensjonen
- Representanter for norske myndigheter tar ved behov opp konkrete barnebortføringssaker med andre lands myndigheter, også på høyt nivå

Advokatlisten ble etablert i desember 2009, og ligger tilgjengelig på nettsiden www.barnebortforing.no opprettet av Justisdepartementet og Utenriksdepartementet. Listen sendes alle utenlandske sentralmyndigheter når Justisdepartementet mottar søknader om retur av barn som er bortført fra utlandet til Norge, nettopp for å gjøre det enklere for den utenlandske forelder å komme i rask kontakt med en norsk advokat som har særlig kompetanse på slike saker. Listen sendes også ut til alle foreldre i Norge som søker Justisdepartementets bistand når barnet deres er bortført til et annet land som har tiltrådt Haagkonvensjonen.

Spørsmålet om utvidelse av straffansvaret i internasjonale barnebortføringssaker er under utredning i Justisdepartementet. Forslag er sendt på høring, og høringsfristen var 31.01.2011. Videre er vurdering av en eventuell ratifikasjon av Haagkonvensjonen av 1996 om foreldreansvar og tiltak for beskyttelse av barn under utredning.

Det nordisk-baltiske dommerseminaret om Haagkonvensjonen ble avholdt i juni 2010, bestående av både dommere og sentralmyndigheter fra de nordiske og baltiske landene samt visegeneralsekretæren i Haagkonferansens sekretariat. Seminaret var et vellykket kompetansehevende tiltak og vi har mottatt

mange positive tilbakemeldinger, også fra Haagkonferansens sekretariat, både for initiativet og for gjennomføringen.

Oppfordringer til ikke-medlemsland til å tiltre Haagkonvensjonen, og at norske representanter ved behov tar opp konkrete barnebortføringssaker med andre lands myndigheter er noe som vurderes forløpende. Flere konkrete barnebortføringssaker er blitt tatt opp på høyt politisk nivå det siste året.

For øvrig vil jeg også nevne at det i Stortingsmelding nr. 26 (2008-2009) om Offentleg rettshjelp (rettshjelpsmeldingen) tas til orde for å vurdere forbedringer i rettshjelploven på dette området. Arbeidet med oppfølgingen av rettshjelpsmeldingen er i gang i Justisdepartementet, og forslag til forbedringer vil bli sendt på høring sammen med andre forslag til forbedringer av rettshjelpsordningen.

Dersom det er slik at forslagsstillernes oppfatning om at tiltakene ikke virker baserer seg på at antallet registrerte barnebortføringer øker, vil jeg også kommentere dette.

Det er vanskelig å si noe klart om årsaken til den økningen vi har sett. Flest barn blir bortført til og fra land vi har stor innvandring fra og utvandring til. Det er derfor naturlig å tro at økningen skyldes at flere nordmenn finner segpartnere fra og får barn med personer fra et annet land. Når forholdet tar slutt vil ofte den norske parten flytte hjem til Norge eller den andre parten vil hjem til sitt hjemland. I en del saker ser vi også at begge foreldrene kommer fra et andre land enn Norge. Paret har da ofte bodd en stund i Norge og når forholdet tar slutt ønsker den ene av foreldrene å flytte hjem til sitt opprinnelige hjemland, mens den andre ønsker å bli i Norge. En annen medvirkende årsak til økning over tid kan være endringen i reglene om foreldreansvar for samboere, som trådte i kraft i 2006, og som igjen kan ha ført til at flere saker faller inn under Haagkonvensjonens anvendelsesområde og derfor har større mulighet for en løsning.

Det har vært hevdet at myndighetene jukser med tallene. Dette vil jeg på det mest bestemte avvise. I Justisdepartementet og Utenriksdepartementet registreres de barnebortføringer norske myndigheter blir kjent med enten ved en henvendelse til Utenriksdepartementet ved barnebortføring til et ikke-konvensjonsland eller Justisdepartementet for de sakene der det fremmes søknad etter Haag-konvensjonen. Det er mulig at det i tillegg finnes andre saker som vi ikke er kjent med, fordi forelderen ikke velger å henvende seg til Justisdepartementet eller Utenriksdepartementet eller fordi saken løser seg etter kort tid. Jeg vil på det sterkeste oppfordre alle foreldre som opplever barnebortføring fra Norge om å henvende seg til norske myndigheter; politiet, Justisdepartementet eller

Utenriksdepartementet der bortføringen skjer til et ikke-konvensjonsland.

Beslaglegging av bortførers norske formue som et straffeprosessuelt tvangsmiddel

Representantene ber om at det åpnes for å beslaglegge bortførers norske formue som et straffeprosessuelt tvangsmiddel.

Gjeldende bestemmelse om beslag i straffeprosessloven er neppe egnet som virkemiddel i disse tilfellene. Som et pressmiddel for å få barnet tilbakeført, finner jeg det mest nærliggende med en ordning med stans av økonomiske ytelser og barnebidrag. Beslagleggelse i straffeprosessuell forstand kan skje for ting som antas å ha betydning som bevis, som kan inndras eller som kan kreves utlevert av fornærmede, jf. straffeprosessloven § 203. Bevisalternativet og alternativet ting som kan kreves utlevert av fornærmede vil ikke være aktuelt i disse sakene. Beslagleggelse med sikte på inndragning er en inngripende reaksjon, og krever en viss sammenheng mellom den straffbare handlingen og det som inndras.

Det er også grunn til å anta at bortføreren vanligvis ikke har formue i Norge.

Stans av innkreving på vegne av barnebortførere, og forslaget om at bidrag fra norsk forelder med foreldreansvar ikke kan disponeres av den bortførende forelder på barnets vegne, gjennom at barnebidrag settes under administrasjon av overformyndieret

Representantene ber om at staten ikke krever inn penger på vegne av bortfører, og at bidrag fra norsk forelder med foreldreansvar ikke kan disponeres av den bortførende forelder på barnets vegne, gjennom at bidraget settes under administrasjon av overformyndieret.

Jeg viser her til mine tidligere svar av 12.03.2009 og 15.04.2010 og høringsnotatet av 2009 med forslag om å innføre en ordning med stans av økonomiske ytelser og barnebidrag ved internasjonal barnebortføring.

Når det gjelder høringen av forslaget om å innføre en ordning med stans av økonomiske ytelser og barnebidrag ved internasjonal barnebortføring, ga denne bred støtte til forslaget, men avdekket også at det var behov for ytterligere utredning og avklaring i forhold til menneskerettighetene og Norges forpliktelser etter FNs konvensjon om økonomiske, sosiale og kulturelle rettigheter (ØSK), FNs konvensjon om barnets rettigheter (BK) og Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK). Disse spørsmålene er vurdert av Lovavdelingen i Justisdepartementet i brev av desember 2010. Lovavdelingens konklusjon er at regler om tilbakeholdelse ikke nødvendigvis er uforenelig med Norges forpliktelser etter konvensjo-

nene, forutsatt at forslaget justeres slik at det kan tas individuelle hensyn, og gjøres unntak fra tilbakeholdelse der det er risiko for at tiltaket setter stønadsmotakeren og barnet i en vanskelig situasjon. Arbeidet med å følge opp uttalelsen til Lovavdelingen er i gang i Barne-, integrerings- og likestillingsdepartementet, og regjeringen tar sikte på å legge fram en Prop. L for Stortinget når arbeidet er avsluttet.

Råd for samordnet innsats

Representantene ber videre om at det opprettes et råd for å samordne innsats mellom relevantemyndigheter for bistand til norske foreldre som har fått bortført barn.

Dette er det samme forslaget som ble fremmet av stortingsrepresentantene Siv Jensen, Solveig Horne og Per Sandberg i dokument nr. 8:77 S (2009-2010). Jeg viser derfor til mitt svar til dette av 15.04.2010.

For øvrig vil jeg bemerke at jeg ikke er enig i representantenes oppfatning om at ansvaret for å få bortførte barn returnert til Norge er svært pulverisert og at ingen norsk myndighet føler eierskap til problemstillingen slik de hevder. Når det i forslaget skrives at Justisdepartementet/påtalemyndigheten har ansvaret for den straffemessige oppfølgingen, Utenriksdepartementet har ansvaret for kontakt med andre lands myndigheter, mens NAV (Arbeidsdepartementet) har ansvaret knyttet til innkreving/overføring av barnebidrag, er ikke dette korrekt.

Justisdepartementet har ansvar for håndteringen av alle barnebortføringssaker etter Haagkonvensjonen. Enhver stat som har tiltrådt denne konvensjonen må opprette en såkalt sentralmyndighet, hvilket i Norge er Justisdepartementet. Departementet har daglig kontakt med sentralmyndigheter i andre land som har tiltrådt Haagkonvensjonen, både i forbindelse med håndtering av saker der barn er bortført fra Norge til utlandet og saker der barn er bortført til Norge. Justisdepartementet samarbeider nært med og har hyppig kontakt med andre lands myndigheter i disse sakene.

Utenriksdepartementet håndterer de sakene der barn er bortført fra Norge til land vi ikke har noe konvensjonssamarbeid med. I tillegg bistår Utenriksdepartementet og norske ambassader Justisdepartementet i enkelte saker etter Haagkonvensjonen.

Både Justisdepartementets og Utenriksdepartementets bistand referer seg til de *sivile* sidene ved internasjonale barnebortføringssaker.

Påtalemyndigheten har ansvar for den *straffereettslige* siden av en barnebortføring.

Spørsmålet om innkreving/overføring av barnebidrag er en sideordnet problemstilling som ikke direkte omhandler spørsmålet om et ulovlig bortført barn blir returnert eller ikke. Det er naturlig at håndteringen av barnebidragssakene tilligger den samme

myndigheten som ellers håndterer spørsmål om barnebidrag, i alle andre tilfeller enn barnebortføringssaker.

Det er på ingen måte slik som stortingsrepresentantene hevder at ansvaret i disse sakene er pulverisert og at ingen føler eierskap til problemstillingen. Justisdepartementet og Utenriksdepartementet som håndterer de sivile sidene av internasjonale barnebortføringssaker har et tett og godt samarbeid, og vurderer kontinuerlig nye tiltak for å sikre en mer effektiv håndtering av disse sakene og at foreldre som opplever å få barnet sitt bortført føler seg ivare tatt.

Jeg har tidligere redegjort for både det nasjonale og det nordiske samarbeidsforumet for håndtering av barnebortføringssaker som er etablert, og jeg kan forsikre Justiskomiteens medlemmer om at begge disse forumene er svært verdifulle ved håndteringen av problemstillinger som oppstår i barnebortføringssaker. Jeg ser derfor ikke behov for å opprette et råd som foreslått.

Anerkjennelse av avgjørelser om foreldreansvar og samvær, og forholdet til Luganokonvensjonen

Stortingsrepresentantene viser til at det i en del tilfeller der barn blir bortført er slik at den gjenværende norske forelders rett til samvær og foreldreansvar ikke respekteres i landet barnet er bortført til. Det vises til at mange land der landet barnet er bortført til godkjenner bortføringen er tilknyttet Luganokonvensjonen, og at de i henhold til den er bundet til å legge til grunn rettsavgjørelser fra Norge i de aktuelle sakene.

Dette er ikke riktig. Som jeg redegjorde for i mitt svar 12.03.09 kommer Luganokonvensjonen ikke til anvendelse i familiesaker, jf. Luganokonvensjonen artikkel 1.

Norske rettsavgjørelser om foreldreansvar og samvær er i utgangspunktet kun gyldige i Norge. Når det gjelder anerkjennelse av utenlandske avgjørelser er utgangspunktet at utenlandske rettsavgjørelser ikke anerkjennes i Norge uten at det er særskilt hjemmel for det. Dette følger av tvisteloven § 19-16. Norge er imidlertid tilsluttet Europarådskonvensjonen av 20. mai 1980 om anerkjennelse og fullbyrding av avgjørelser om foreldreansvar og gjenopprettelse av foreldreansvar. Denne konvensjonen er sammen med Haagkonvensjonen om internasjonal barnebortføring implementert i norsk lovgivning ved barnebortføringsloven av 8. juli 1988. Europarådskonvensjonen er tiltrådt av de fleste europeiske land, og totalt har 36 stater tiltrådt konvensjonen. Utgangspunktet etter Europarådskonvensjonen er at en avgjørelse om foreldreansvar eller samvær som er truffet i en konvensjonstat, skal anerkjennes og skal, dersom den kan fullbyrdes i opphavsstaten, fullbyrdes i alle

andre konvensjonstater. Når det gjelder Haagkonvensjonen om internasjonal barnebortføring, så vil avgjørelser om foreldreansvar legges til grunn ved vurderingen av om det foreligger en ulovlig bortføring.

Konklusjon

Internasjonale barnebortføringssaker kan i enkelte tilfeller være svært vanskelige å håndtere, og

vi bruker betydelige ressurser på å få saker løst i tråd med internasjonale forpliktelser så raskt som mulig. Dette er viktig, først og fremst av hensyn til barna som blir berørt og de påkjenninger en langvarig prosess kan være for dem. Jeg kan forsikre representantene om at internasjonale barnebortføringssaker prioriteres høyt av regjeringen.

